

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

НЕДЕЛЯ СИРОПУСТНА

Защото, ако простите на човеците съгрешенията им, и вам ще прости Небесният ви Отец; ако ли не простите на човеците съгрешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви.

Също, кога постите, не бивайте намръщени като лицемерците; защото те си правят лицата мрачни, за да се покажат пред човеците, че постят. Истина ви казвам, те получават своята награда.

А ти, кога постиш, помажи главата си и умий лицето си, та да се покажеш, че постиш не пред човеците, но пред твоя Отец, Който е на тайно; и твоят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде наяве.

Не си събирайте съкровища на земята, дето ги яде молец и ръжда, и дето крадци подкопават и крадат; но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, ни ръжда ги яде, и дето крадци не подкопават и не крадат; защото, дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви. (Мат 6:14-21)

Отеческо наследство

НЕДЕЛЯТА НА ПРОШКАТА

Во имя Отца и Сына и Святаго Духа.

В днешното Евангелие четем за това, че трябва да прощаваме така, както ни прощава Небесният Отец, както ни прощава Бог. И ние винаги мислим за това, че туй ни показва мярата на тази прошка, показва ни колко съвършена, колко изчерпателна трябва да е нашата прошка. И разбира се, това е така. Но думите "както небесният ваш Отец ви прощава" говорят не само за мярката на прощката, а говорят също и за това, по какъв начин, на каква цена, по какъв път се достига до това прощаване. Бог прощава не леко, - не леко за Себе си. Бог затова може да ни прости, защото, като е станал човек, Той е претърпял от нас, хората, пълната мяра неразбиране, отритване, студенина, ненавист – всичко онова, което ние толкова трудно си прощаваме един другиму. И затова Той може да ни прости, защото е понесъл всичкото това страдание върху Себе си, включително ужаса на Гетсиманската нощ и ужаса на разпятието, и ужаса на Богооставеността. Той може да прости онова, което е претърпял; ние не можем да простим нищо извън пределите на онова, което сме претърпели. Но от друга страна, всичко, което сме претърпели, всичко, което сме

изстрадали, всичко, което е легнало върху нас като душевна болка и телесна мъка, всичко това имаме право и власт да простим. Както е казал един епископ-мъченик на Руската Църква: "Когато застанем пред Божия престол, то онези, които са пострадали, могат да кажат на Бога: аз им простих – Ти трябва да им простиш заедно с мен".

И това поставя пред нас въпроса, че да простиш – винаги означава да поемеш върху себе си кръста, да поемеш върху себе си, да се съгласиш да понесеш страдание. Ако човек трябваше да бъде простен едва когато така дълбоко се е изменил, че не ни се налага повече да претърпяваме от него – това щеше да е просто, но това нямаше да бъде прошка. Прощката е начин да изцелим раздвоенето, разделението, ненавистта. Но – ще кажете – тогава къде е радостта от прощката, къде е светлината? Нима прощката е непрекъсната тъма, мрак, болка? Не! Спомнете си Евангелието: всеки път, когато в Евангелието се разказва за явяването на Христа в слава, всеки път това е свързано с момент, когато става дума за Неговата кръстна смърт. Само тогава сияе с ярка светлина човешката слава и Божията слава, само тогава се излива тази победоносна светлина, когато тя е свързана с кръст, тоест с нашата готовност и да живеем, и да умираме, та друг да може да живее. Ето в това е най-дълбоката радост на прощаването.

Да се замислим над това. Около нас има хора, на които сме почти безсилни да простим, защото сме така дълбоко ранени от тях, и не разбираме, че само заради това, че сме ранени, имаме правото и властта да простим. Ако ние само вихмем разбрали това, то нямаше да чакаме, виновните да отиват при правите; правите вижда бързали насреща на виновния, за да му отворят вратата на радостта, мира и спасението. Амин.

Автор: митрополит Антоний Сурожски

СВ. КИРИЛ ЙЕРУСАЛИМСКИ

"Постим... не като да мразим гнусните неща, но очаквайки въздаяние - за да можем да се насладим на духовната и мислената Трапеза, виждайки духовно над осезателното, и да пожънем в радост в бъдния век, сеейки сега в съзлзи."

(Св. Кирил Йерусалимски, из "Катехизическо поучение").

"За всекиго нашият Спасител се явява съответно на неговото душевно настроение: за искащия веселие Той е лозе, за желаещия да влезе - врата, за желаещия да

принесе своите молитви (към Бога, бел.ред.) - ходатай и архирей. Или: за имашите грехове Той става Агнец, за да бъде заклан за нас и за всички бива всичко, пребивайки неизменен в твърдеството на Своето естество."

"Ако погледнеш към небето (през нощта, бел.ред.) към блестящите като свещи безчислено множество звезди и помислиш, че през целия ден състияните се хора сега, през нощта (предавайки се на сън, бел.ред.) с нищо не се отличават от мъртвите, тогава ще се погнусиш от човешките грехове."

Св. Кирил е роден около 315 г. в Йерусалим или неговите околности. След като прекарал част от живота си като отшелник и подвижник, бил приет в клира и посветен първоначално в дяконски и презвитерски чин, а през 346 г. тогавашният Йерусалимски епископ Максим го избрал да подготвя оглашените за кръщение и да наставлява новопокръстените. Прилежното и плодотворно изпълнение на това свещеническо задължение станало причина през 348-351 г., след смъртта на епископ Максим, св. Кирил да бъде избран за негов наследник.

Заради своята твърдост и ревност към чистотата на православната вяра по време развирилата се арианска ерес Йерусалимският светител бил свалян три пъти от епископската катедра.

Св. Кирил се ползвал с голямо уважение от цялата църква и взел дейно участие на II Вселенски събор (381 г.). Доживял до дълбока старост и починал през 386 година. Църковните отци и писатели го наричат "мъж със свят живот" и "защитник на апостолското учение".

Източник: www.pravoslavieto.com

Православна мисъл

ЗА МЪДРОСТТА НА ВЯРАТА

Мария размисляше, се казва в Евангелието, когато Архангелът Й благовестил Господнята воля. Размишленията на Пресветата Дева произтичали колкото от смиренното Й, толкова и от вярата Й.

Тази Премъдра Дева знаела, че понякога и ангелът на тъмнината приема вид на светъл ангел, че дъхът на заблудата, дъхът на лъжата подражава понякога с думите си на дъха на истината.

Затова тя пита Архангела благовестителя и очаква отговора му, за да узнае, съгласува ли се отговорът му с пророчествата за Месията и с правилата на вярата.

А когато отговорът на благовестителя бил даден, Тя познала в него Божието слово и водела живота си съобразно с това.

Господ ни е показал начини за познание на откровението, но когато откровението е несъмнено, тогава не трябва да вярваме дори на самия ангел, ако поиска да ни доказва противното.

Неразумно е да се вярва на всяко нещо, без да се изследват предварително истинските причини за него.

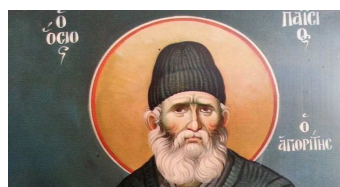
Но да приемем нещо за идващо от Бога, като се основаваме на твърди начала, е знак за висока мъдрост.

Да изпитва човек нещата по отношение на вярата, и то с такъв дъх, какъвто имала Пресветата Мария, значи да утвърждава себе си все повече и повече във вярата.

Автор: Филарет, митрополит Московски

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

РАЗСЪДИТЕЛНО ПОВЕДЕНИЕ

- Отче, когато виждаме някой с лошо поведение, трябва ли да му кажем нещо?

- Зависи какъв човек е. В нашето време е необходима голяма

разсъдителност и божествено просвещение. Не е лесно да се каже. Уверил съм се, че във всеки отделен случай съществуват петстотин "подслучая". Някои хора могат да се поправят, а други не се поправят и ако им направим забележка, може да реагират отрицателно. Особено когато у човека има егонизъм и ти го засегнеш, тогава може да предизвикаш лоша реакция. Въпреки че много пъти разбира, че грешни, не отстъпва поради егонизма си. А когато и нашите подбуди не са чисти и към грижата за другия е примесена гордост, тогава любовта ни не е чиста и това предизвиква у другия силна реакция.

Когато укоряваме някого поради любов и състрадание към него, дори и той да не осъзнава любовта ни, в сърцето му се извършва промяна, защото действаме подбуждани от чиста любов. А когато укоряваме някого без любов, с пристрастие, той се озверява, защото нашата злоба се свлъсва с егонизма му и излизат искри, които запалват огъня - подобно на търкането между стоманата и кремъка в запалката. Когато проявяваме търпение към брата от любов, той разбира това. Също и ако не проявяваме външно злобата си към него, а остава само вътре в нас, той пак разбира това, защото тя му причинява смущение. Така и дяволът дори когато се явява като светъл ангел, причинява смущение, а истинският ангел носи със себе си една мека и неизразима радост.

- Отче, означава ли това, че когато казваме нещо и се получава реакция, сме действали с егонистични подбуди?

- Понякога стават и недоразумения. Единият има предвид едно, а другият го разбира иначе. Но човек винаги трябва да изследва себе си: "Защо искам да кажа това? Какви са подбудите ми? Казвам го със състрадание и болка или искам да се покажа добър, да демонстрирам себе си?". Когато човек очисти себе си, тогава и да се ядоса, и да повиши глас, и да направи някоя забележка, подбудите му ще бъдат чисти. И всичко ще бъде нормално, защото той действа с разсъждение. Разсъждението - това е очистеност, божествено просвещение, духовна яснота. Тогава къде да намери място егонизмът? И когато подбудите са

чисти, човек чувства спокойствие. По това можете да съдите за всяко ваше действие дали е добро.

Много пъти сами не чувствате, че говорите на другия човек с началнически тон: “Това трябва да стане така и така”. Вмъква се егонизмът и другият хвърква във въздуха. А когато у нас са налице чисти побуди и смирение, тогава забележката ни помага на другия; иначе се вмъква егонизмът и се получава обратен резултат. Трябва да отстраните от действията си своето “аз”, егонизма си. Тогава ще действате от чисти побуди. Безразсъдното поведение често причинява по-голямо зло от поведението на лудите, които поради немменяемост чупят глави. Защото безразсъдните хора с острите си думи нараняват чувствителните души и често могат да им нанесат смъртоносни травми, защото ги довеждат до отчаяние.

Някои пък се отнасят по един и същи начин с всички. Но не можем да сипем в един напръстник толкова, колкото сипваме в един варел; или да натоварим един кон колкото товарим на вола. Волът е предназначен да дърпа плуга. Не можем да му сложим самар и да го натоварим. Както и не е подходящо да впрегнем коня в плуга – предназначението му е да носи тежести. Единият и другият са предназначени за различни работи. Не трябва да желаем да сложим целия свят в нашия калъп. Всеки е устроен различно. Нека си затваряме очите за някои неща, ако от тях няма вреда. Ако всички хора можеха да бъдат наред в този живот, нямаше да има безчинства и на земята щеше да бъде рай. И така, нека да нямаме неразумни претенции към другите.

Автор: Свети Писий Светогорец

В търсене на вярата

ДО ЕДНА СТАРИЦА: ЗА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ТЕЛАТА

Цялата наша вяра от край до края е вяра във възкресението. Тя възкресява мъртви души (което, мисля, само по себе си е чудо) – как тогава да не може да възкреси и телата? Ти изповядваш своята твърда вяра във всемогъщия Бог, Творец на небето и земята, но все пак те измъчва въпросът: как Бог ще възкреси остарелите и повехнали тела? Пази се да не заприличаш на Христовите врагове, садукенте, които уж вярвали в Бога, а отричали възкресението на мъртвите. Не са ли телата еднакви в смъртта, независимо дали са млади или стари? Не се ли разлагат и едните, и другите, и не се ли превръщат в пръст, от която първоначално са създадени? Но и едните, и другите еднакво леко ще възкръснат в последния ден, в Деня на Съда, по думата на Създателя. Нито старческата слабост на нозете, нито младежката бързоногост ще забавят или ускорят вдигането на мъртвите от гробната пръст. Словото Божие е всесилно: То съживява и умъртвява, сътворява и унищожава. За Бога всичко е възможно.

Казваш наивно, че никак не би искала в Царството Христово да бъдеш в сегашното си старческо и жалко

тяло. Няма и да бъдеш, сестро, не се страхувай! Когато мъртвата душа на някой безбожник възкръсне и оживее чрез вярата, новата му душа едва напомня на старата, но неговата личност запазва самосъзнанието си в течение на целия му живот. Нещо подобно става, когато някой сваля дрехите и се облече в свила. Същото ще се случи и с телата. Има тела небесни и тела земни; тела духовни, нетленни и тела плътски, тленни. Но каквито и да са земните тела – млади или стари – те са несравними с небесните. Свети мъченик Иполит пише: “Ние вярваме, че телата ще възкръснат не такива, каквито са сега, но чисти и неподлежащи на повреждане. На всяко тяло ще се върне неговата душа”. Колко различен е цветът на едно дърво от неговия корен! И все пак дървото се съдържа изцяло в корена, и пак изцяло се съдържа в цвета. И както цветът по своята красота превъзхожда, така и възкръсналите ни тела по своята красота ще превъзхождат земните.

И тъй, радвай се, дъще на възкръсналия Господ! И с радост се причастявай с Тялото и Кръвта Христови. Така ще си приготиш тяло небесно, подобно на Неговото; тяло, което със своята красота и мощ ще превъзхожда всичко, което в този свят може с око да се види и на сън да се сънува.

Автор: Св. Николай Велимирovich

Детски свят

ПРИКАЗКА ЗА СИРАЧЕТО, КОЕТО ИСКАЛО ДА НАМЕРИ ЩАСТИЕТО

Живяло в едно далечно царство, царство-господарство, момченце на име Ванюшко. То било кръгло сираче. Не помнело ни мама, ни татѐ. Живеело сам-самичко в една стара колибка и се прехранвало от това, което добрите хора му давали.

– Ех, защо ми се е паднала тая участ сирота – въздишал Ванюшко. – Види се, че никога няма да намеря щастие. Пък и къде ли да го търся?

Дошла зимата. Лед сковал земята. Един ден по пътеката се задало съседското момченце – тичало нанякъде в скъсаните си цървулки.

– Николчо! – извикал му Ванюшко. – Знаеш ли що е това щастие?

– Ако имах топли ботушки, ей това щеше да е щастие – отвърнал Николчо и продължил по пътя си.

Замислил се Ванюшко. Ами че и той си нямал топли ботушки. Пък така му се искало малко щастие! Отишъл той на другия край на селото при баба Матрьона. А там – що да види! В колибката – съхнели ботушки, топли-топли и почти чисто нови, кърпени само един път. Лежала си баба Матрьона на печката, люпела семки и охкала недоволено. Видяла тя Ванюшко и попитала:

– Какво има, сираченце?

– Бабо Матрьоно, искам нещо да те питам. Имаш ли ти щастие?

– Ха, щастие ли? – изсумтяла бабата. – Щастие е за тия, дето имат толкова много пари, че се чудят какво

да ги правят. За тия, дето на трапезата си имат банички от бяло брашно. Какво ти щастие тук, при мене?

„Ясно, значи не в ботушките е щастието“, помислил си Ванюшко и отишъл в града. Много ли вървял, малко ли, не щеш ли видял насреща си голяма къща със стени от бял камък, керемидени покриви и парапети, украсени с изящна резба. И на банички ухало даже. Отишъл Ванюшко в тоя дом и попитал господаря:

- В тази къща несъмнено има щастие, нали?

Господарят на дома пък не искал и да го погледне - в очите му горял само блясъкът на златни монети.

- Какво зяпаш, безделнико? Какво е това щастие? Днес се промъкнаха тук разбойници и всичко ми откраднаха! А ето, царят пак иска пари за хазната. Ако аз самият бях цар - ей това щеше да е щастие...

„Ясно, значи не в баничките е щастието“, помислил си Ванюшко и се запътил към двореца, право при царя! Там, на трона, седял царят, увесил нос, а в очите му - суета на суетите, угрижен бил за какво ли не. Само като чул за щастие, мигом се ядосал:

- Махай се! Не ми трови душата! Ох, тежка е царската корона!

Изпъдили Ванюшко от двореца и хлопнали портите. И той така и не разбрал нищо за щастието.

А може пък такова нещо изобщо да не съществува!

Тогави видял на стълбите да седи един старик - нозете му боси, а в торбичката му се търкалял последният сүхар.

„Още един нещастник“, помислил си Ванюшко. А старикът го погледнал и продумал:

- Какъв ти нещастник! Аз съм щастлив човек.

Удивил се Ванюшко, че старецът прочел мислите му.

- Дядо, аз и при самия цар бях - няма щастие нито в бедната колиека, нито в царските палати. Как така тъкмо ти ще си щастлив? Нито дом имаш, нито пари, с нищо не разполагаш... Ей на, даже и ботуши нямаш! Къде го това твое щастие?

- В очите ми! Който придобие такива очи, навекни ще бъде щастлив.

А очите на стареца били едни такива чисти и ясни като сини езера. Ни суета имало в тях, ни напразни грижи, нито пък алчност проявявала там, нито завист. В очите му сияела само радост, която се разливала по цялото му лице.

- А как да придобия и аз такива?

- Прогони от себе си всички лоши мисли, всички обиди прости, измети от сърцето си всичката завист като с метла. Те скриват от нас светлината и не ни позволяват да видим красотата и щастието.

Не повярвал Ванюшко.

- Ами ако беше тъй лесно, всички хора щяха да са щастливи!

- Лесно ли? Я опитай.

Захванал се Ванюшко да гони лошите мисли и обидите, а те като плевели в сърцето му никнели ту тук, ту там. Не знаел, че за краткия си живот е натрупал толкова много обиди. Гонил ги той, пъдел ги и ги помитал; накрая почти останал без сили. Но ето че останала последната обида: защо родителите му толкова малък го оставили сираче?

Тази обида не се давала лесно, но Ванюшко напрегнал последните си сили и прогонил и нея далеч от сърцето си.

И когато отворил очи, той ахнал - навред сияела такава красота, че не стигали слова да се опише. И на Ванюшко му станало тъй радостно на душата! Как преди не е виждал колко хубав е Божият свят! Всичко в него следва своя порядък. И щастието очаква всеки, който съумее да прогони от себе си обидите и страстите.

- Е, кажи, Ванюшко, очистиха ли се очите ти? - попитал старецът.

- Почти напълно!

- Видя ли? Сега с чисти очи ще можеш да видиш Бога, а в Него е и единичното наше щастие.

Източник: www.hristianche.ucoz.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

13 март † Неделя Сиропустна (Сирни заговезни). Св. Никифор, патр. Цариградски. Гл. 8 үтр. ев. 8, *п. Рим. 13:11-14:4 (с. 323), лит. ев. Мт 6:14-21 (На вечернята се извършва взаимно опрощение) (Тип. с. 421) (Начало на Великия пост)

14 март Преп. Бенедикт (Үтрения, часове, вечерня) (Вечерта Велико повечерие с канона на св. Андрей Критски I част) (Тип. с. 424)

15 март Св. мчк Агапий и 6-те мъченици с него (Үтрения, часове, вечерня) (Вечерта Велико повечерие с канона на св. Андрей Критски II част)

16 март Св. мци Савин и Папа (Презд. лит.) (Тип. с. 425) (Вечерта Велико повечерие с канона на св. Андрей Критски III част)

17 март Преп. Алексий, човек Божи. Прпмч Павел (Вечерта Велико повечерие с канона на св. Андрей Критски IV част)

18 март Св. Кирил, патриарх Йерусалимски. Мчк Трофим и 10 000 мъченици в Никоидия (Презд. лит.) (Вечерта Малко повечерие с Богородичен акатист I статия) (Тип. с. 428)

19 март * Тодорова събота. Св. мци Хрисант и Дария (Злат лит.) (Тип. с. 428)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
